

nantslovsforflagets Anmærkninger, er fra den 1ste Marts ifjor indtil nu tiltaget med godt 3 Mill. Kr., medens saantidig Reservesonden — den anden store Beholdning — er bleven staaende uforandret.

Schlegel: Som det fremgaar af det foreliggende Finantslovsforflag, og som vi nys have hørt fra den høitærede Finantsminister, frembyder Finantslovsforflaget, saaledes som det nu her er forelagt os, et i finantsiel Henseende høist tilfredsstillende og glædeligt Resultat. Jeg erkender de store Fortjenester, som den høitærede Regjering har af den Form, som Finantslovsforflaget har faaet, og af det meget tilfredsstillende, som Forflaget indeholder. Jeg overser ikke de Banskelligheder, som ere tilstede for Regjeringen med Hensyn til at faae Finantsloven fuldt ud givne en saadan Skikkelse, som Landsthinget kunde ønske; men jeg maa dog udtale min Beilagelse over, at der saunes adskillige Poster, som Landsthinget — forekommer det mig — maa sætte stor Pris paa. Jeg skal fremhæve to af disse Poster, som have været Gjenstand for Drøftelse i det andet Thing, og som den høitærede Finantsminister ogsaa i sit Foredrag nys har berørt, nemlig Tilskudet til Universitetet og Dyrtidstillæget til Embedsmændene. Som det jo er Alle bekendt, stod der paa det oprindelige Finantslovsforflag Intet om Tilskud til Universitetet. Dets Underbalance, hed det, skulde dækkes af Universitetets Kapitalformue, og det var begrundet i, hvad der vistnok kunde anses endel for, at der saantidig var forelagt et Lovforflag for dette Thing om Ordningen af Universitetets Formueforhold, hvilket Forflag nu befinder sig i det andet Thing. Da man imidlertid syntes at være kommen til den Mening, at dette Lovforflag i denne Session ikke havde stor Udseende til at lede til en endelig Ordning, og det i alt Fald vilde stille sig tvivlsomt, havde Regjeringen til 3die Behandling stillet et Forflag om, at der skulde ydes et Tilskud til Universitetet af 50,000 Kr. overensstemmende med, hvad der er sket i de sidste Aar. Det har, saavidt jeg har forstaaet det, været Meningen hermed tilbids at bevare Noget, som man kalder for status quo, naar man paany vil tage denne Post, som tidligere har været optaget og gjentagne Gange har staaet der, op paa Finantsloven. Jeg beklager, at jeg i alle Tilfælde ikke for mit Vedkommende kan slutte mig til denne Anskuelse; thi denne Post har netop det Særegne ved sig, at Landsthinget gjentagne Gange paa det Allerstærkteste og saa bestemt, som Thinget har kunnet det, har udtalt sig imod den, og derfor forekommer det mig nødvendigt, at denne Post stilles paa en anden Maade. Det, som synes mig at være det Naturlige i dette Forhold, var, at man sørgede for, at Universitetets Status i

Birkelegigheden blev, hvad man kunde kalde for status quo, det vil sige, at den ikke forringedes, medens vi forhandle om, hvorledes Universitetets Forhold skulde ordnes. Men dette sker jo i høj Grad. Medens der forhandles derom, og det kan mulig trække længe ud endnu, tilintetgjøres lidt efter lidt Universitetets oppærede Formue, der spises, som man siger, efterhaanden op, og det er i Sandhed ikke at bevare status quo, at man medens der forhandles om Universitetets Formue tilstand, kommer til den Tilstand, at der ikke længere er nogen Formue for Universitetet. At det vilde være en høist mislig Tilstand for Universitetet, skal jeg ikke komme dybt ind paa, men selve Forhandlingerne i det andet Thing maa jo vise, hvilken uheldig Stilling Universitetet kan komme til at indtage, naar det ikke mere har nogen Formue, thi endogsaa ved dette lille Tillæg, der her blev forlangt paa 50,000 Kr. aarlig, blev det stærkt gjort gjældende, at man saa skulde have Vederlag i andre Retninger, det vil altsaa sige, at man let kan komme ind paa, at, skal man det ene Aar efter det andet bevilge et Tilskud paa Finantsloven til Universitetet, skal Universitetet ogsaa omordnes og regjeres efter rent tilfældige Indskydselser. Det forekommer mig, at det er nødvendigt, at denne Position bliver forandret, at Landsthinget maa tage det under nogle Overveielser, hvad der i den Retning kan gøres, idet det ikke let vil kunne gaa ind paa den nuværende Post, som den staaar, før Stillingen i alt Fald er bleven væsentlig klarer.

Den anden Post er Dyrtidstillæget til Embedsmændene. Der er, saavidt jeg har lagt Mærke til det, gjort to Grunde gjældende for, at dette Tillæg ikke er optaget paa Finantsloven. Den ene Grund er den, at det ikke længere er Dyrtid, og den anden er den, at der er forelagt særlige Lønningslove. Jeg kan ikke være enig i de Udtalelser, der ere fremkomne om, at det ikke længere er Dyrtid. Hvorledes man end vil opfatte dette Begreb, tror jeg, og det synes, at jeg i saa Henseende maa kunne finde Støtte hos den høitærede Finantsminister efter de Udtalelser, han er fremkommen med, at det er dyrere at leve nu end paa den Tid, Lønningslovene bleve givne. Lønningslovene ere i stort Tal givne omtrent i 1870—71, men der er ogsaa Love, der gaa længere tilbage i Tiden, og jeg skal i saa Henseende blot minde om Hærloven og Søværnsloven, der ere fra 1867, ja, man har endog Love, der gaa endnu længere tilbage i Tiden som f. Ex. Loven om Lærerne ved de lærde Skoler og Sorps Akademi, der, hvis jeg ikke feiler, er fra 1855. At der ikke skulde være stet væsentlige Forandringer i Livsforholdernes Pris siden den Tid, tror jeg ikke tør paastaas. Jeg mener i alt Fald, at Fordringerne til Livet